

Que Déu beneeixi aquest Tribunal!

John Grisham. «Theodore Boone. El noi advocat (Theodore Boone. Kid Lawyer)». Traducció de Maria Carme Mateu i Jaume Simon. Editorial Estrella Polar - Grup 62. Barcelona, 2011. A partir 12 anys. Pàgines: 256. Preu paper: 16,95 €.

John Grisham (Jonesboro, Arkansas, EUA, 1955) ho ha vist clar. Després de ser un dels autors best seller més afortunats de l'univers literari —potser el més afortunat perquè les dades parlen de més de 250 milions d'exemplars venuts de la seva vintena de novel·les, més una dotzena d'adaptacions cinematogràfiques i un parell per estrenar a la pantalla l'any 2012—, ha entès que el futur de la seva carrera estava precisament en la literatura per a joves.

I així ha estat com ha nascut Theodore Boone, un personatge preadolescent de ficció que, amb només tretze anys, el fa tocar de peus a terra, i el converteix en una mena de Perry Mason modern —mestre en blanc i negre que se cita sovint en la novel·la— que té l'avantatge, en relació a l'original, que ell beu de la saviesa jurídica i legal que acumula per pròpia experiència el seu autor.

De moment, John Grisham ha escrit i publicat les dues primeres novel·les de la sèrie ('Kid Lawyer' i 'The Abduction'). La primera traduïda aquest any al català, i la segona, que tracta sobre el segrest d'una bona amiga del protagonista, tot just acabada de publicar en anglès i segurament que en procés també de traducció.

A 'El noi advocat' —que tot fa pensar que, vingui el que vingui darrere, serà la millor de la sèrie pel plantejament judicial irrepetible que té de fons i que serveix gairebé de manual d'instruccions per saber com es desenvolupa un judici per dins—, el jove protagonista Theodore Boone es perfila com un futur advocat de carrera brillant, amb una intel·ligència per damunt dels companys de la seva edat que l'envolten i que seguirà els passos dels seus pares, que tenen obert el bufet Boone & Boone, dedicat a afers judicials de tràmit no gaire entusiastes (divorcis, immigració, violència de gènere...)

A Theodore Boone, però, el que l'apassionen són els judicis on la intriga, la investigació, les deduccions i la psicologia i el factor sorpresa hi juguen un paper important. I a la població mitjana on

resideix —Boone circula sempre amb bicicleta de casa a l'Institut—, la seva bona relació amb personal dels Jutjats, algun jutge i altre personal del sector, li permet estar a l'all de tot el que passa. Per això, quan tothom està pendent del judici a un presumpte assassí per la mort de la seva dona, Theodore Boone és a primera fila, perquè ell s'hi interessa sobretot personalment, però també perquè el professor de l'Institut, del grup de l'assignatura de Ciutadania, els encarrega un treball de camp d'una de les sessions del judici.

John Grisham, artesà del thriller judicial ('L'informe Pelicà', 'La tapadora', 'El client'), manté aquesta virtut narrativa en la seva nova sèrie juvenil i fa que el lector s'endinsi en la ment del protagonista per arribar al final de la investigació. El seu encert és fer que, malgrat que tot giri al voltant del seu jove heroi, aquest actua amb un criteri casolà, amb molt de sentit comú, emparant-se, això sí, de les eines imprescindibles que té a l'abast a l'oficina dels seus pares advocats.

I Grisham sap combinar amb ofici una trama que no només atraurà els lectors joves sinó també els seguidors veterans de l'autor i del gènere, amb línies paral·leles que dibuixen un retrat del personatge i de l'ambient que l'envolta, essencial per continuar amb la sèrie a partir de la base que ha deixat establerta en aquest primer volum, que sortosament s'ha publicat, a més, amb una afinada traducció a quatre mans de Maria Carme Mateu i Jaume Simon.

John Grisham fuig de la investigació detectivesca típica de colla i opta per fer que el seu personatge maduri amb el cas que té entre mans, però no permet que reaccioni ni actuï per damunt de les possibilitats que té per fer-ho un preadolescent de tretze anys i, per això, quan arriba el moment, hi vincula directament els adults que l'envolten i que l'aconsellen (un oncle, els pares, el jutge amic de la família...) Ah!, quina compensació per al lector que protagonista i autor resolguin el cas a través de la intel·ligència i la perspicàcia, sense violència gratuïta ni recursos d'efectes especials ni tampoc un simple plof! de vareta màgica.

Els judicis no són com la televisió i el cinema han volgut fer creure que eren. Perry Mason sempre es treu un testimoni sorpresa de la màniga que a última hora capgira la investigació i converteix el presumpte culpable en innocent o el presumpte innocent en culpable. Però la realitat —i la llei judicial— funciona d'una altra manera. Un testimoni sorpresa no es pot introduir enmig d'un judici si no ha estat pactat abans entre el jutge, la fiscalia i la defensa. És una de les lliçons que John Grisham dona al seu protagonista i, de passada, als lectors que s'interessin per la carrera de la toga i el martell. I una de les claus de la trama d'"El noi advocat".

Però, també sabem que feta la llei... feta la trampa. I si la trampa té suport legal, deixem que sigui benvinguda si és per una bona causa. Com en aquest cas d'"El noi advocat", en el qual l'autor John Grisham introdueix referències molt actuals com el tràfic de drogues, els immigrants sense papers, els albergs d'acollida, les execucions hipotecàries per mor de la crisi global o els alts-i-baixos de les empreses que aboquen els seus gestors a emprendre estafes i accions fins i tot criminals, ni que sigui fent veure que el culpable, que no guanya mai, juga sempre en solitari al golf.
